

GÜRGEN ÖZ

KÖTÜ BİR GÜN

DESTEK YAYINLARI: 1409
NOVELLA: 1

GÜRGEN ÖZ / KÖTÜ BİR GÜN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Küskü
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Işıl Ilgıt Şimşek
Arka Kapak Fotoğrafı: Emily Öz
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2021
4.Baskı: Mart 2021
6. Baskı: Nisan 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-130-4

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

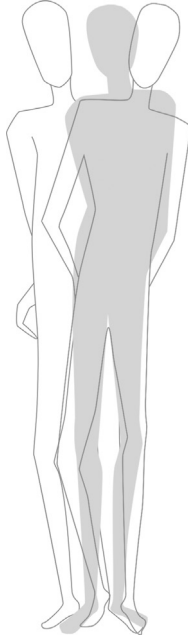
Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

GÜRGEN ÖZ

KÖTÜ BİR GÜN

Herkesin derinlerinde yüzleşemediği bir sır vardır.

Yazar Hakkında

Gürgen Öz, 1978 yılında Zonguldak'ta doğdu. TED Zonguldak Koleji'nin ardından İstanbul Üniversitesi'nde bir yıl Sanat Tarihi okudu. Daha sonra bu bölümden ayrılıp Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Tiyatro Bölümü'nün Oyunculuk Ana Sanat Dalı sınavlarına girdi ve 4 yıllık eğitimini burada tamamladı. Okulda *Alman Satrancı* adlı oyununu yazdı. 2001 yılında mezuniyet sonrası bir süre yüksek lisansa devam etti ve Karakter Psikolojisi- Farkındalık Teknikleri üzerine çalıştı. Devlet Tiyatroları ve Bakırköy Belediye Tiyatroları'nda görev aldı. Bağımsız ekiplerle, yurtiçi ve yurtdışında çeşitli uluslararası tiyatro festivallerine katıldı. 2005-2007 yılları arasında, aralıksız olarak Türk televizyonlarında ilk kez, canlı yayında doğaçlama performansları gerçekleştirdi. Birçok projede, ayrıca sinema filmlerinde yer aldı. 2008 yılında mimari ve çarpık kentleşme üstüne "Neden Böyle?" isimli bir belgesel çekti. 2009 yılından itibaren birçok konsept kitap projesinde öykü ve yazılarıyla yer aldı. Kendisinin daha önce yayımlanmış *Nevrotik* ve *Karanlık Köy* adlarında iki kitabı daha vardır. İstanbul'da yaşayan oyuncu, tiyatro ve sinema kariyerine devam etmektedir.

“Kendisinin
efendisi olmayan
hiç kimse
özgür değildir.”

– Epiktetos

“Eğer
gerçeęi arıyorsan
her zaman zafer peşinde
olmamalısın.
Ve gerçeęi de bulduęunda
artık mağlup olmaktan
korkmana gerek kalmaz.”

– Epiktetos

“Bugün günlerden çarşamba. Yıllar sonra ilk defa bu sabah yalnızım... Sonunda mahkeme işlemleri bitti ve Aslı’yla boşandık. İçimde tarif edilemez bir boşluk var. Ne hissedeceğimi bilemiyorum. Tek bildiğim, hayatımın büyük bir değişimden geçtiği. Boşanma sürecime denk gelen dönemde, yıllardır çalıştığım klinikten de istifa ettim. Haliyle bütün danışanlarım orada kaldı. Hepsini teker teker güvendiğim diğer meslektaşlarıma devrettim. Onlarla ilgili bütün ayrıntıları, psikolojik sorunları bir bir anlattım. Oldukça yorucu süren bu işlemi atlattığım için son derece memnunum. Öte yandan hepsini yarı yolda bırakmış gibi hissediyorum – ki bir nevi öyle... Gözüme uyku girmiyor. Bakalım yeni danışanlarım kimler olacak? Dün ilk iş, apartmanın dışına tabelamı astım... Bu daire giriş kat, düzayak... Pek tabii, bir ofis olarak da kullanılabilir... Göreceğiz... Zaman...

Bugün, aynı zamanda babadan kalma bu evdeki ilk sabahım. Tüm eşyaların dün gelmesi gerekiyordu ama, nakliyat firmasının şoförü kalp krizi geçirdiği için firmada her şey durmuş. Önce bunu kötüye işaret saydım... Sanki bu eve taşınmamam gerektiğine dair bir sinyal. Ama sonra depresif ruh halim nedeniyle böyle düşündüğümü anladım. Tüm bu olanlar, belki de çok fazla benim için... Her neyse, haliyle yeni bir şoför bulunup eşyaların tamamı gelene kadar biraz daha beklemem gerekecek. Şu an sadece, benim arabaya yükleyip getirdiğim birkaç parça eşya var. En önemlileri ve en gereklileri... En sevdiğim birkaç kitap (bütün kütüphane)

nemi taşımam imkânsız), oturmak ve yazmak için yıllar önce marangoza özel olarak yaptırdığım sevgili koltuklarım ve sehpa... Aynam, günlüğüm, not defterim, kahve fincanlarım, en iyisinden satın aldığım bir poşet kahvem ve kahve makinem... Diş fırçam, havlularım, banyo eşyalarım... Bir iki parça kıyafet, bir iki parça iç çamaşırı... En sevdiğim parfüm... Temiz bir takım nevresim... Şişme yatak... Cüzdanım, banka defterlerim ve bir iki önemli evrak... Tüm elektronik cihazlarım... Pikabım ve plaklarım... Şimdilik yemeği dışarıdan söylüyorum...

Hayatta daha neye ihtiyacı olur bir insanın, aslında bilmiyorum... Bana yük gibi gelmeye başlayan, kalabalık, yorucu bir ilişkinin ardından; bu azlık güzel... Ev böyle boş ve sadeysen ne kadar ferahlatıcı ne kadar da rahat... Boş alanlar lazım bu hayatta... Nefes alacak alanlar... Özgürleşecek alanlar... Kendinden dahi özgürleşeceğin alanlar...

Aslı'yla boşanacağımız kesinleşince, aylar öncesinden bu dairede kalan kiracıyı çıkarmak için işlemlere başlamıştım. Zaten taşınalı bir yıl bile olmamıştı. İki ay önce de çıktı. Allah'tan zorluk çıkartmadı. Hatta istekli davrandığını bile söyleyebilirim. Giderken bana, "Bol şans!" dedi. Bu ne demekse? Ne demek istedi acaba?

Şu an apartmanda yönetici ve kapıcı dışında başka kimse yok. Çatı katı uzun süredir boş. Bu apartman bizim aile apartmanımız. Zamanında yağ tüccarı olan dedem bu apartmanı en iyi Rum ustalara yaptırmış. Nişantaşı'nın en güzel yerinde hem de... Sessiz sakin bir sokağında dört katlı bir apartman... Tüm kiracılarla yıllarca babam ilgilendi. Onun ölümünden sonra da annem. Annem de ölünce sadece bir kez uğradım bu daireye. O da kiracıya ve yöneticiye kendimi tanıtmak için. Kendimi bildim bileli, bu ev ve bu apartman uzaktı bana. Seksen yıl önce dedem tarafından kiraya verilmek

üzere yaptırılmış, aralarda bakım yapmak ya da kiracıyla görüşmek için kapıdan şöyle bir uğranan, aileye gelir katan bir apartman oldu burası sadece... Çocukken dedemle veya babamla birkaç kez geldiğimi hatırlıyorum, sonra da hiç umurumda olmadı. Şimdi ise –otuz sekiz yaşındayken– ilk kez içindeyim işte... Buraya sığındım. Hayat bizi bir araya getirdi bu mekânla... Güzel, yüksek tavanlı, üç odalı, tarihi yapıda, ferah bir daire. Üstte iki kat daha var. Burası giriş kat olduğu için, home ofis olmaya müsait. Aşağıda da bahçe katı var. Kapıcı orada kalıyor. Onu görmeye henüz fırsatım olmadı. Taşınırken de ortalıkta yoktu. Bu dairenin tek kötü tarafı sınırlı ve dar olan arsa yapısı nedeniyle sokak tarafına bakan bir penceresinin olmaması. Apartmanın o eski tip kocaman demir kapısından girince bir süre ince uzun bir koridorda ilerleyip girişteki bu daireye ve yukarı çıkan merdivenlere ulaşıyorsunuz. Yukarıdaki katların ise hem sokağa hem de bahçeye bakan Fransız balkonları var.

Ama ben dairenin bu gizli halini seviyorum. Sırtını sokağa dönmüş ve sadece yeşillığe bakan huzurlu bir daire bu. Kendi içime çekilebilmem için iyi bir avantaj sağlıyor bana böylece. Burada gördüğüm tek şey sessiz sakin bir bahçe manzarası. Hepsi o kadar.

Ve işte dün bu dairede ilk kez uyudum. Aslında deliksiz bir uyku çektim denebilir. Ne garip... Sanki rahatlayabilmek için, beni hiç tanımayan, benim de hiç tanımadığım bir mekâna ihtiyacım varmış... Burada kaldığım sürece her şeyi bu günlüğe not etmek istiyorum. Kendi içime dönmeli ve hislerimi, kendi yansımamı bu defterin sayfalarında görebilmeliyim. Ancak böyle aşabilirim Aslı ile olan ayrılık sürecimi. Tüm duygularıyla yüzleşerek. Onları cümle cümle, kelime kelime buraya not ederek. Onların farkında olarak. Acımı kabullenerek. Kendimle baş başa kalıp kendimi dinleyerek. İçime, sadece kendi içime dönerek. Jung'un da dediği gibi: "Dışa bakan rüya görür, içe bakan uyanıklar yaşar."

Erdem günlüğüne keyifle bunları yazarken birden kapı zilini duyunca yazmayı bırakıp durdu. Kimseyi beklemiyordu. Şaşırdı. Kapıyı açıp açmamak konusunda kısa bir süre tereddütte kaldı. Fakat kapının zili ısrarla çalmaya devam ediyordu. Huzursuzca yerinden kalkıp kapıya gitti. Kilidi açıp kapıyı araladı. Kapının ardında bir adam ona belli belirsiz gülümsüyordu.

“Selamlar. Ben yeni apartman görevlisiyim. Hoş geldiniz” dedi adam.

“Hoş bulduk” diye mırıldandı Erdem.

Kapıyı iyice açıp adama dikkatle baktı. Otuzlarında gösteriyordu. Üzerinde gri bir tişört ve taşlaşmış bir kot vardı. Krem rengi spor ayakkabıları iyice yıpranmış duruyordu. Saçları için kıvrıkcık denebilirdi. Sert ve kemikli yüzü yorgun gözüküyordu. Avurtları çöküktü. Ama aynı zamanda yumuşak bir ifade de vardı bu yüzde. Koyu kahverengi gözleri Erdem’e garip garip bakıyordu. Sanki gözlerinin içinde iki siyah düğme var gibiydi. Bir an için adamın bakışları Erdem’i huzursuz etti. Bakışları da değil aslında, gözleri huzursuz etmişti. Fakat çok üstünde durmadı. Burnuna ucuz olduğu anlaşılan bir tıraş kolonyasının keskin kokusu geldi. Karşısındaki adamın sabah tıraş olduğunu anladı. Bu ucuz koku rahatsız etti Erdem’i. Bir iki adım geri gidip biraz uzaklaştı adamdan...

Kapıcı ise bunu fırsat bilip eşige biraz daha yaklaştı ve içeriyi şöyle bir süzdü.

Daire, kapıdan girince genişçe bir hole açılıyordu. Bu holde kapı kenarında sadece küçük bir sehpa vardı. Erdem buraya anahtarlarıyla telefonunu koymuştu. Holden ilerleyince sağ tarafta salon sol tarafta ise ince uzun bir koridor görünüyordu. Bu koridor da önce mutfak ardından banyo ve devamında da üç oda dizili-

yordu. Odalardan ilki küçüktü. Yüklük ya da giyinme odası gibi tasarlanmıştı. Koridorun sonundaki iki odadan biri daha büyük, sonuncusu ise epey genişti. Erdem burayı yatak odası yapmıştı. Diğer tüm odalar apartman boşluğuna bakarken bu oda diğer uca yani bahçe tarafına bakıyordu. Haliyle güzel ışık alan bir odaydı. Kapıcı bakışlarını tekrar Erdem'e getirdi.

“Rahatsız etmezsem içeri girmek isterim. Belirtmem gereken bazı şeyler var” diye devam etti.

Erdem ne diyeceğini bilemedi. Hem bu araştırmacı bakışlardan hoşlanmamıştı hem de bu sabahı yalnız geçirmek istiyordu. Ama apartmanın sahibi olarak kapıcıyı geri çeviremeyeceğini de biliyordu.

“Yok yok tabii, buyurun” dedi istemeye istemeye.

Kapıcı bu cümlemin üstüne ayakkabılarını çıkarma ihtiyacı bile duymadan hemen içeri daldı. Cüretkâr bir adama benziyordu. Erdem sinir oldu bu davranışına ama renk vermedi. Kapıyı kapatıp peşinden salona yöneldi.

Hol büyük bir salona açılıyordu, aslında bir salon salamanje-ye. Salonu birbirinden ayıran orta kapıları geçince bahçe tarafına baktığı için iyi ışık alan ikinci kısma ulaşıyordunuz. Bu haliyle oldukça hoş bir atmosferi olan büyük bir oturma odasıydı burası. Erdem ikinci kısma koltuklarıyla kitaplarını, pikap ve plaklarını yerleştirmişti. Bu daire üst kattaki iki daireden biraz daha küçük ve karanlıktı elbette.

Evi çok iyi biliyormuş gibi hiç tereddüt etmeden salona ulaşan kapıcı merakla etrafı süzüyordu şimdi. Erdem bu rahatlığa bir son vermek ister gibi ortada duran koltuklardan birini eliyle gösterip “Buyurun, şöyle oturun” dedi.

“Yok ben ayakta durayım” diye cevap verdi kapıcı keskin bir tonda. Kollarını önünde kavuşturdu. Erdem’in yerde üst üste dizdiği kitaplara çevirdi gözlerini.

“Çekinmenize gerek yok, oturabilirsiniz.” dedi Erdem usulca.

“Neden çekindiğimi düşündünüz?” diye cevapladı kapıcı.

“Nasıl?”

“Neden diyorum, oturmaktan çekindiğimi düşündünüz?”

Erdem kapıcının bu garip tavrı karşısında bir an durakladı. Böyle bir şey beklemiyordu. “Eee... Ben... Düşünmedim öyle... Yani lafın gelişi...” diye bir şeyler geveledi ağzında.

“Yok, düşündünüz” dedi kapıcı ısrarla. “Beni kandırmayın şimdi! Aramızdaki hiyerarşi nedeniyle mi? O yüzden mi oturmaktan çekineceğim?”

“Nasıl?”

“Onu diyorum.”

“Neyi?”

Bu anlamsız diyalogun ardından aralarında gergin bir sessizlik oluştu. Bir süre karşılıklı bakiştılar. Şimdi hemen hemen boş olan salonun ortasında, iki adam öylece durmuş sessizce birbirlerine bakıyorlardı. Bu huzursuz ortam Erdem’i içten içe germeye başlamıştı.

“Bir yanlış anlaşılma oldu sanırım” dedi Erdem sakince. Ardından “Nasıl rahat ediyorsanız öyle olalım. Ayakta da durabiliriz” dedi. Yüzüne ortamı yumuşatmak için zoraki bir gülümseme yaymaya çalıştı. Bir an önce sadede gelip bu münasebetsiz kapıcıyı evden yollamak istiyordu.

“Yok, oturalım. Anlatacaklarım var” deyip koltuklardan birisine oturdu kapıcı. Gözü yine Erdem’in yere dizdiği kitaplara kaydı, başını bir sağa bir sola devirerek sırtlarındaki yazıları

okumaya çalışıyordu. Erdem kapıcının bu dengesiz ve agresif tavrından tedirgin olmuştu. Huzursuzluğunu belli etmemeye çalışarak, adamın karşısındaki koltuğa oturdu. Bir süre yine huzursuz bir sessizlik yaşandı aralarında. Kapıcı bakışlarını kitaplardan alıp 4 metre tavan yüksekliğine sahip salonu süzdü yeniden. Bir aralık tavanda bir şeye takıldı gözü, sağ üst köşede kahverengi hafif bir leke vardı. Kapıcı yüzünü ekşitti bunu görünce. Dönüp Erdem’e baktı. Bu kez bakışlarını Erdem’in üstünde gezdirmeye başladı. Erdem siyah düz bir kazakla siyah kadife bir pantolon giymişti. Oldukça resmi duruyordu. Sanki evinde değil ofiste gibiydi. Evde olduğu hissini veren tek şey çıplak ayaklarıydı. Kapıcı onu iyice süzdü. Birbirlerine yapay bir şekilde gülümsediler. Sonunda sessizliği Erdem bozdu.

“Evet. Tekrar hoş geldiniz öyleyse.”

“Siz geldiniz. Ben yıllardır buradayım” dedi kapıcı belli belirsiz gülümseyerek.

Erdem de gülümsedi. “Evet, doğru” dedi. Ellerini sabah düğün bir şekilde taradığı dalgalı saçlarında gezdirdi. Her sabah uyandıktan sonra önce yüzünü yıkar sonra da saçlarını dikkatle tarardı Erdem. Bunu güne başlarken bir alışkanlık haline getirmişti. “İsmim Yakup. Apartman görevlisiyim. Kapıcı değil ama. Apartman görevlisi. Bu ikisi farklı ifadeler. Bu konuda anlaşalım” dedi Yakup. Sakince arkasına yaslanıp Erdem’in tepkisine baktı.

“Anlıyorum” diye mırıldandı Erdem. Şimdi artık bir psikolog gözüyle incelemeye başlamıştı davetsiz misafirini. Özel alanına böylesine rahatça müdahale eden bu adamın çocukluktan gelen bazı kontrol sorunları olduğunu düşündü. Dürtülerini ve isteklerini düzenleyip denetleyemeyen bir yapısı vardı muhtemelen. O yüzden de halini ve tavrını normal görmeye başlamıştı. Siniri